

EN HIJ STIERF...

Op woensdag 10 augustus overleed Willem van de, weduwnaar van Willempje op de leeftijd van 78 jaar.

Deze oude vriend heeft jaren aan een ernstige longziekte geleden.

Zo'n jaar of zeven geleden werd een long verwijderd. Ruim een jaar geleden bleek dat ook de andere long was aangedaan. Vooral de laatste maanden waren voor Willem benauwde maanden. Br.v.d. was een merkwaardig man. Je zou ook kunnen zeggen: Hij was niet "vroom". Sommigen hebben hem wel eens betrapt op een "kaartje leggen" en wat dies meer zij. Misschien is dat de rede dat hij niet zo in "tel" was.

Een van zijn lijfspreuken luidde: "Een mens is maar een mens".

Toen ik echtpaar van der _____ voor de eerste keer bezocht----ze kerkten toen al geruime tijd bij ons----vertelden ze me dat ze juist besloten hadden niet meer naar de kerk te komen: Wij zijn niet zulke brave mensen, en als we de preken horen. Wat moeten zulke mensen bij u in de kerk?

Ik zei: Jullie moeten nog een poosje blijven zitten. Niet lang daarna rolden de bewijzen van lidmaatschap door de bus. Om op de kerke- raad te komen zagen ze zo niet zitten.

Tijdens een volgend bezoek overkwam me iets merkwaardigs. Innerlijk werd ik gedrongen tot dit echtpaar te zeggen: De Heere zal jullie verblijf onder Zijn Woord zegenen tot jullie eeuwige behoudenis. Het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het gepredikte Woord. Na die begintijd is er veel gebeurd..het ster- ven van zr.v.d. _____ .ernstige ziekte van br. v.d. _____ teveel om te noemen.

Veel mensen hebben zich beijverd, met de beste bedoelingen, om br.v.d. _____ te helpen. Maar Willem was er niet van gediend. 't werd een zwerftocht.

De langste tijd heeft hij verkeerd bij een zuster in Baarn. Tenslotte belandde hij in het verzorgingshuis "Schoonoord" te Baarn. Dat werd het laatste plekje op aarde voor onze adjudant. Zo doet de Heere alle dingen mede- werken ten goede.

Het wereldje van br.v.d. _____ werd steeds klei- ner. De lijfspreuk "een mens is maar een mens", veranderde in: "Eeuwig wel of eeuwig wee".

Als hij dat zei, liepen de tranen over z'n wangen. Veel hebben we met elkaar gesproken. Soms herinnerde ik hem aan een gebeurtenis van zo'n 7 jaar geleden. Willem lag toen voor een zware operatie. De avond voor de operatie keek ik nog even om de hoek. Daar zat de adjudant

rechttop in bed. Z'n gezicht straalde van blijdschap. Toen hij me zag begon hij: Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven; Die van de straf voor eeuwig is ontheven....

Aan het eind van het vers vervolgde hij: Nu geloof ik dat de Heere Jezus niet alleen voor anderen, maar ook voor mij gestorven is. Dat was een grote blijdschap!

Als ik hem daaraan herinnerde, zei hij: Ach dominee, je weet niet half wat voor een rotkerel ik ben.

Lezer, je begrijpt dat ik graag bij Willem op bezoek kwam. Tijdens een van de laatste bezoeken lag er een papiertje in de Bijbel bij Hosea 13. Hij kreeg een kleur toen ik er naar vroeg. Het antwoord was: Onbegrijpelijk als je dat leest! Is dat jouw troost broeder? Dat Evangelie van Gods genade voor zulke snode zondaren? Ja, dan durfde hij niet te ontkennen dat zulks zijn enige verwachting was.

Niet lang voor zijn dood zei hij tegen me: Wat er nou met me aan de hand is, weet ik niet..

's Nachts, midden in de benauwdheid moet ik op eens psalmen zingen. Zal je het niet verder vertellen dominee? Je weet dat ik zo vroom niet ben. Toen heb ik gezegd: Broeder, dat ziet er goed uit! Het zal niet lang duren, dan zal de Heere je eeuwig laten zingen.

Tijdens de vakantie hoorde ik dat het snel achteruit ging met Willem. Toen ik bij hem kwam, begonnen z'n ogen reeds te breken. Voor de laatste maal mochten we zeggen: Broeder, blijf volstandig bij de genade die je is toegebracht in Christus Jezus. Nog een weinig lijden in het dal van de schaduw des doods, dan ben je alles te boven. 'k Weet zeker dat hij Amen wilde zeggen, maar de kracht ontbrak. Samen met een zuster van hem hebben we op het einde gewacht..dat kwam in alle rust en vrede.

Br.v.d. diende jaren in het leger als adjudant. In gedachten zag ik de adjudant gaan..naar eigen zeggen: dat eigen wijze rotventje.

Als een uit-gereformeerde soldaat lag hij op het doodbed. De wapens waren aan de kant..de pet en de laars..de rang en de stand..alles was aan de kant. Maar de arme ziel keerde weder tot God. En toen de arme soldaat bij de poort kwam en in de houding sprong voor die allerhoogste majesteit, kon hij niet anders fluisteren dan: Genade, genade, terwijl de tranen hem over het gezicht stroomden. En een stem uit de troon sprak: Deze arme worm heeft in Mijn Geliefde Zoon geloofd! Doe hem de poorten der gerechtigheid open!

En toen..lieve lezer..toen is dat ventje toch blij geworden! Onuitsprekelijk blij. Met geen pen te beschrijven. Eeuwig zwaar arrest verdiend..en eeuwig leven gekregen! Als een rechtvaardig en heilig man ging hij de stad in en snelde naar de Koning. Daar meldde hij zich met de woorden: Eeuwig tot dienst bereid. De Koning leve!

Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods. God is het, Die rechtvaardig maakt! Wie is het die verdoemt?

De honden, die zich bezighouden met het likken van lazarus zweren, hebben het nakijken.

Dinsdag 16 augustus hebben we br.v.d. ter aarde besteld.

De overdenking was uit Psalm 42: Des nachts zal Zijn lied bij mij zijn; het gebed tot de God mijns levens..

De Heere sterke de kinderen. We denken aan de twee zoons in Canada. Zij hebben hun vader niet meer gezien.

Zoon Wim in Nederland heeft alle zaken keurig geregeld.

Een hartelijke groet uit Nederland!

oo00oo